

У последњем тексту изразио сам наду како би пресуде Готовини и Маркачу, уз ону Харадинају, која је пристигла у међувремену, могле имати отрежњујући ефекат по српско друштво. Мислим да је ефекта заиста и било, али, авај, поново много више међу обичним грађанима него међу политичарима и код тзв. „елите“. Људи су били заиста искрено констернирани, али је власт реаговала по принципу „ко то може, ко то смије, раставит нас од Уније“.

Другим речима, хашке пресуде су, наравно, сви једнодушно осудили – а онда мирно наставили, па чак и интензивирали свој „европски пут“, као да се ништа битно није догодило. И сви су се максимално потрудили да нагласе како таква пресуда нипошто не би смела утицати на наше „европско опредељење“. А ни награда није изостала. Управо док пишем ове редове министри спољних послова ЕУ орвелијански „охабрују храбре потезе српских власти“, поздрављају „напредак у односима са Приштином“ и расправљају о томе како би са што мањом „шаргарепом“ могли да награде и услове будуће и што веће српске уступке.

Оно што је у свему овоме помало неочекивано јесте то да је шампион овог најновијег процеса српске ЕУ-форије постао Ивица Дачић. Наиме, стиче се утисак да је премијер, суочен са перспективом брзог рушења владе којим му непрестано и отворено прете „први потпредседник“ и његова странка, нагло кренуо да се представља западним партнерима као „још кооперативнији“ од иначе више него кооперативног Вучића, са калкулацијом да ће на тај начин најбоље сачувати владу и своју позицију у њој. Јер ко би на Западу (Исток, још увек, или неће, или не уме да се меша на тај начин) дозволио рушење владе која управо предузима овако „смеле кораке“ у односима са Приштином и не обзирајући се на цену, интерес и образ срља у евроинтегративно беспуће? Зато је Дачић преко ноћи престао са својим периодичним вербалним „патриотским испадима“ (због којих је добијао повремене „пацке“ из Брисела и западних амбасада и будио извесна очекивања код патриотских гласача), те са ефектом човека заглављеног у живом блату који грозничаво копа и рукама и ногама у нади да ће се некако дочепати чврстог тла – а заправо се све више и све дубље укопава – кренуо у загрљај Тачију и Ештоновој.

Претпостављам да се Дачић нада да ће на овај начин успети да сачува владу за цео мандат, или макар довољно дуго, а да би у међувремену, ако буде среће, његов агилни „до-председник“ и доминантни коалициони партнер можда негде могао сломити политички врат. Колико ће се Дачићу та калкулација исплатити остаје да се види. Али

нема никакве дилеме око тога колико ова ситуација, чак и ако није директно осмишљена у њиховим политичким лабораторијама, савршено одговара Бриселу, Берлину и Вашингтону. Уосталом, ко би до пре само неколико година могао претпоставити како ће се Милошевићеви и Шешељеви политички ученици, такмичити међусобно у ревности и привржености евро-интеграцијама?! А у резерви чека нови-стари ДС, који – поготово након Тадићевог руковања са Тачијем и Стефановићевих преговора са Купером и Едитом Тахири – тешко да може и хоће да им по том питању буде велика опозиција. И још, поврх свега, ту је и ЛДП који доживљава парадоксалну судбину сличну некадашњим црногорским либералима Славка Перовића у тренутку када је Ђукановић преузео њихову „суверенистичку“ причу – да му се странка топи и осипа, у истом часу док његова („косовска“) политика постаје мање-више општеприхваћена и од власти и од највећег дела опозиције.

Све су ређи они – не рачунајући, наравно, страначке активисте и лобисте – који за власт покушавају да нађу оправдање позивањем на стару народну мудрост која вели „змију глади – испод ње се вади“. Односно, који се надају да би сви досадашњи уступци и попуштања могли бити само режимско „тактизирање“, док се не „поправе околности“ и припреми програм општенационалне обнове. Самом том принципу се нема много шта замерити. (Уосталом, књаз Милош је на њему у великој мери саздао темеље модерне српске државности.) Али невоља је што се у поступцима актуелне власти за сада види само „глађење“, али не и конкретни потези који би у некој перспективи, евентуално, до „вађења“ и националне обнове могли да доведу. Напротив.

Но, насупрот растућој скепси на патриотској страни, власт разумевање и подршку за своју косовску политику све више добија на „мондијалистичком“ и евроатлантском делу српског политичког спектра и у другосрбијанској интелектуалној јавности. Изгледа да је Теофил Панчић све усамљенији у свом крсташком и „културолошком“ рату против „нових“. Неки се, попут Светислава Басаре или Е-новина већ одавно и отворено препоручују „господару Вучићу“ (а и за Дачића се нађе нека реч хвале), док перјанице другосрбијанског естаблишмента попут Жарка Кораћа и Весне Пешић нешто уздржаније констатују одређене „позитивне кораке“. Најдаље је ипак отишао доскорашњи члан председништва ЛДП-а Ненад Прокић који отворено каже да „грађанска Србија треба да подржи владу СНС-а и СПС-а“.

Српске политичке карте су се очигледно измешале до апсурда и бесмисла. Крај се ни не назире, али се са сигурношћу може рећи да свакако неће бити „хепиенд“.